

λαος . . . τὸ σκάφος τοῦ πλοίου εἶνε εἰς ἀρκετὰ καλὴν κατάστασιν.

— Νικόλαε, ἄς σπεύσωμεν, τῷ ἀπεκρίθην, καὶ θά βωμεν.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνέκραξε τῇ στιγμῇ αὐτῇ ἀνθρωπός τις ἀπὸ τοῦ πλοίου, στείλατέ μας ὕδωρ, ἀποθνήσκομεν τῆς δίψης.

Ἄμα ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πλοῖον, τρεῖς ἐκ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, εἰσπηδήσαντες παράρρονες εἰς τὴν λέμβον μας καὶ ῥιφθέντες κατεβρόθθησαν μετ' ἀπληστίας ἀπεριγράπτου τὸ εἰς τὸν πυθμένα αὐτῆς ἄλμυρον καὶ βρωμερὸν ὕδωρ. Τότε ἐνόησα πραγματικῶς τὴν τρομερὰν κατάστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκοντο εἰ δυστυχεῖς πλοῖοι.

— Νικόλαε, ἐφώναξα, ἐπίστρεψον εἰς τὸ πλοῖόν μας, θέσομεν διπλάσιους κώπας εἰς τὴν ἐρολικίδα (φελούκαν), καὶ ἐπάλειψε ἐνταῦθα με' ὅσον δυνηθῆς περισσότερον ὕδωρ.

Ὁ ναύτης, ὁ ἀτρόμητος οὗτος θαλασσοδάμας ὅστις ὑποτάσσει διὰ τῆς κόπης τὸ φοβερόν καὶ ἀπίστον τοῦτο στοιχεῖον, εἶνε τὸ παράδειγμα τῆς ὑπομονῆς, καὶ ὁ κύριος τῆς πρὸς τὰ ἴδια αὐτοῦ δεινὰ ἐγκατερηγήσεως, ὁμοῦ ἡ ζωὴ του εἶνε σειρὰ ἀδιάκοπος κακουχιῶν καὶ θλίψεων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἡ καρδία του σκληρύνεται ὡς τὸ ὑπὸ κατέρρασιν ὑποβλήθηεν τομάριον, καὶ μολοντοῦτο ὀλίγοι τῶν ἀνθρώπων συγκινοῦνται τοσοῦτον ζωηρῶς ὑπὸ τῶν δεινῶν τοῦ ἄλλου, ὅσον ὁ ναύτης. Μίλις εἶχον τελειώσει τὸν λόγον, καὶ ὁ γέροντος Νικόλαου, ἀπεκδυθεὶς τὸ ἐπανωφόριόν του ἔλαβε τὴν κόπην.

— Γιάννη! ἔκραξε πρὸς τὸν παῖδα (μυθτόν), καὶ ἔφη εἰς τὸ πηδάλιον καὶ κυβερνα καλῶς, εἰδεμὴ θά σπῶ σπάσω τὰ κόκκαλα . . . Ἐμπρός, παιδιά, ἄς σπεύσωμεν.

Τότε οἱ κωπηλάται, οἵτινες πρὶν παρεπονοῦντο κατὰ τοῦ καύτωτος, ἀπέθεσαν κατὰ μίμησιν τοῦ γέροντος ἀρχηγοῦ των τὸ ἐπανωφόριον, ἔβριζαν τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἔδραξαν τὰς κώπας.

— Ἐμπρός, παιδιά, ἔμπρός! ἀνέκραξεν ὁ γέροντος Νικόλαος, θάρρος . . .

Ἡ λέμβος, ἀναχωρήσασα πάραυτα, διέσιχιζεν ὡς ἄλλο τὸ ὕδωρ καὶ ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τῆς λειοκυμάντου κύματος ἐκτάσεως, κατέλειπεν ἔπισθεν αὐτῆς χιονόλευρον ἐξ ἀφροῦ αὔλακα. Εἶδον αὐτὴν ἐντὸς ὀλίγου κατὰ μεγίστης τῆς εὐχαριστήσεως προσεγγίσασαν τὸ πλοῖον. Ὁ Νικόλαος τότε ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ χωρὶς οὐδὲ τὴν κεφαλὴν του ν' ἀποκαλύψῃ ἀγγήθη ἐν συντόμῳ πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον τὰ εἰς τὸ ἀμερικανικὸν πλοῖον διατρέχοντα. Μετὰ στιγμὰς βίας ἐβωμεν καταβιβάζόμενον εἰς τὴν λέμβον μικρὸν πλοῖον ὕδατος, γενικὴ δὲ ἐπεκράτει πᾶν ἐν τῷ πλοίῳ ἡσυχία. Ἡ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὀπὴ ἠνόηχη, καὶ ἰσχυρότερον βαρέλιον ἀνεσύρθη, τὸ ὁποῖον κατεβιβάσθη ἐπὶ τῆς λέμβου, κατόπιν ἐφηρμόθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μας δώδεκα ἐκατέρωθεν μεγάλα κῶπαι καὶ ἡ ἐρολικὴ ἐπροχώρησε μεγαλοπρεπῶς πρὸς τὸ πλοῖον ἀκαταρτον, σείρουσα ἔπισθεν τῆς τὴν μετὰ μεγίστης ἀσπληστίας ἀκολουθοῦσαν λέμβον.

Δύσκολον εἶνε νὰ περιγράψωμεν τὴν θλιβεράν κατά-

στασιν, εἰς ἣν τὸ παρ' ἡμῶν διασωθὲν πλήρωμα εὐρίσκειτο. Πρὸ ἐξήκοντα ἡδὴ ὥρων εἶχεν ἐξανηληθῆ ἡ προμηθειὰ των ἄπασα, ἐκτὸς μόνου βαρέλιου πλήρους βούτυρου, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ, διότι δσάκις ἐδοκίμασαν νὰ πῶσιν ἐξ αὐτοῦ ἠσθάνθησαν τὸν οὐρανίον των ὡς ὑπὸ νιτρικῆς δξέως διαβιβρωσκόμενον. Καταβὰς εἰς τὴν αἴθουσαν, εὔρον κυρίαν τριάκοντα καὶ ἐξ ἑτῶν περίπου, ἔχουσαν τὴν κόμην ἡμελημένην, τοὺς δὲ ὤμους κεκαλυμμένους με' πανία ἐμβυπτισμένα εἰς ὕδωρ θαλάσσιον. Ἐπὶ ἀνακλιντήρος κατακεκλιμένη, ἔκρατε εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τέκνον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐπεκράτει θανάσιμος ὠχρότης· παρ' αὐτῇ γρααὶ τις μαύρη τὴν ἰδεώρει μετὰ βαθείας λύπης, καὶ ἐράντιζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αὐτὴν τε καὶ τὸ τέκνον τῆς με' σταγόνας ὕδατος.

— Εἶνε ἡ σύζυγός μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος περιπαθῶς, ἀποθνήσκει . . . Ἄχ! κύριε, λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ κάμητε σημεῖον εἰς τοὺς ἀνθρώπους σας, ὅπως σπεύσωσιν, ἐπεὶδὴ ἡμῖσεῖαν ἐτι ὥραν ἀν' ἀργήσῃ, θέλει εἶσθαι πλέον ἀργά.

— Ὁ! ἀρέντη, ἀρέντη, ἀνέκραξεν ἡ πτωχὴ μαύρη με' συμπαθητικώτατον ὕρον, νὰ νιώσῃ νερὸ σ' τὴν κυρὰ, χωρὶς νερὸ πεταίνει! . . . καμένη κυρὰ . . . Γεέ μου, Γεέ μου!

— Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ κυρία τῆς ἠβλήθη ν' ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν ἀφροσύνην τῆς, ἀλλὰ κατέπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς· τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν ξηρὰ καὶ φλογώδη, τοσοῦτον δὲ ζωηρῶς ἐξεκινῶντο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἡ ἐσωτερικὴ ἀγωνία, ὥστε βαθέως συγκινηθεῖς, τῇ ἀπεύθυνα παρηγορητήριους τινὰς λέξεις:

— Ἐχετε θάρρος, κυρία . . . τῇ εἶπον, ἐντὸς ὀλίγου θά ἔχετε ὕδωρ ἄφρονον . . . θέλετε σωθῆ . . .

Ἄλλ' αὐτὴ κινήσασα τὴν κεφαλὴν με' ὕρον δυσπιστίας, ὡτὸν ἠθέλεν εἶπει, «εἶνε πολὺ ἀργά,» ἐσφιγξεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τὸ τέκνον τῆς καὶ ἐψιθύρισεν εὐχὰς τινὰς.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ λέμβος ἐφθασεν ἀναβὰς τότε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἶδον τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων μας καταβρόμέμενα ὑπὸ ἰδρώτος, τὰ δὲ φορέματά των μωσχυμένα ἀπὸ τὸ ὑπὸ τῆς βίαιας κωπηλασίας ἀναπνέου ὕδωρ, ὡς νὰ ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ἐμπρός, ἄς σπεύσωμεν, ἄς σπεύσωμεν, ἐφώναξεν ὁ γέροντος Νικόλαος.

Ἐν βαρέλιον μετεκομίσθη πάραυτα ἐκ τῆς λέμβου εἰς τὸ καταστρώμα. Οἱ διψαλέαι ναῦται ὤρμησαν ὡς μανιώδεις ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τοσοῦτον εἶχον καταπέσει αἱ δυνάμεις των, ὥστε δὲν ἐχρειάσθημεν πολλοῦ κόπου διὰ νὰ τοὺς ἀπομακρύνωμεν. Διέταξε τὸν γέροντος Νικόλαον νὰ παρατάξῃ τοὺς ἀνθρώπους μας, ὅπως ἐμποδίσωμεν τοὺς δυστυχεῖς τούτους τοῦ νὰ βλαφθῶσιν ὑπὸ τῆς ὑπερμέτρου πόσεως, ἀνοίξας ἀκολούθως τὸ βαρέλιον, ἀνέμιξα πρὸς τὸ ὕδωρ ποσότητὰ τινὰ βούτυρου, καὶ ἀναθέσας τὴν φροντίδα τῆς διανομῆς εἰς τὸν γέροντος, ἐπλήρωσα μέγα δοχεῖον καὶ κατέβην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Νά! ἔκραξα, δίδων αὐτὸ πρὸς τὴν μαύρην, ἣν